

Chương 15

Sóng Gió Thu Tình

Thuần Khiết vốn tưởng rằng bữa tiệc đặt tại khách sạn Thời Quang, không ngờ lại tổ chức ở vườn hoa trong biệt thự nhà họ Đường.

Vườn hoa trang trí rất đơn giản nhưng chỗ nào cũng toát lên nét tinh xảo, lãng mạn. Hai bức tượng sáp đặt trước cổng hoa, từ trang phục đến nét mặt, thần thái đều sống động, giống y như thật. Nếu người nào không tinh mắt không biết chừng sẽ đi lên bắt tay.

Dưới giàn hoa rực rỡ là một chiếc bàn dài màu trắng có thể ngồi được mấy chục người, mỗi bên có một chiếc kệ bày các loại hoa quả, điểm tâm rất đẹp mắt. Những thứ khác như bánh cưới, tháp li champagne, hoa hồng, ban nhạc, kẹo cưới... đều đủ cả.

Nhà họ Đường vốn nổi tiếng khắp vùng. Ngoài họ hàng bạn bè hai bên, còn có không ít người nổi tiếng trong giới thương nghiệp.

Trước đây Thuần Khiết cũng thường tham dự các buổi dạ hội hoặc bữa tiệc quy tụ nhiều ngôi sao, không hề thấy gì. Nhưng trước “khí thế” ngày hôm nay, vẫn có chút bối rối. Trước đây dự tiệc là mang tính chất công việc, không những không phải nhân vật chính, ngay cả nhân vật phụ cũng không phải, chỉ có thể coi là chân lon ton. Nhưng lần này thì khác. Lần này cô là bạn gái của Phong Bính Thần. Cho dù không nói đến thân phận đặc biệt của anh, chỉ riêng ngoại hình, tướng mạo của anh cũng đủ khiến người ta chú ý rồi. Bắt đầu từ khi anh cầm tay cô bước vào đại sảnh, ai thấy cũng nhìn họ không chớp mắt.

Thuần Khiết vừa làm chuyện xấu, rất lo lắng, không ngừng hỏi anh về kiểu tóc, khuôn mặt của mình. Phong Bính Thần nhin cười trả lời cô: “Rất hoàn mỹ!”.

“Thế vì sao bọn họ lại nhìn em?”.

“Họ không nhìn em mà là đang nhìn anh”.

Thuần Khiết bực tức lườm anh.

“Em không cần bận tâm đến họ, chỉ cần nhìn anh là được”.

“Không được”.

“Hà?”

“Em phải nhìn bố của chú rể, người được mệnh danh là vị chủ tịch anh tuấn nhất trong lịch sử – ngài Đường Trạm...”

“Ông ta già thế rồi, có gì đáng nhìn cơ chứ?”

“Còn hơn kẻ trẻ ranh nào đó”.

Phong Bính Thần không còn gì để nói.

Đúng lúc ấy, Tống Ngải Lâm và Đường Minh Tuyên vừa cười vừa nói đi tới từ phía đối diện, nhìn thấy Phong Bính Thần mà không khỏi sửng người. Thoạt nhìn Đường Minh Tuyên rất phấn khích, nhưng khi thấy anh đang tay trong tay với một cô gái thì sắc mặt lập tức thay đổi.

Tống Ngải Lâm cũng vô cùng kinh ngạc. Cô đã tiếp xúc với họ hai lần, cảm thấy giữa hai người có chút thân mật nhưng không ngờ Phong Bính Thần lại đưa Thuần Khiết đến một nơi quan trọng như thế này. Điều đó chứng tỏ quan hệ giữa hai người đã khá ổn định. Người khác muốn chen vào không phải là đơn giản.

Mặc dù kinh ngạc nhưng dù sao cô ta cũng là người từng trải, lão luyện nên không hề biểu hiện ra mặt. Đường Minh Tuyên thì khác. Một là cô ta còn trẻ, ít kinh nghiệm, không biết che giấu. Hai là vừa mới dính scandal với Phong Bính Thần, trong đám người thân bạn bè có mấy bà nhiều chuyện thường mang họ ra đùa, nói là có thể thân lại càng thân. Huống hồ gia thế, tài năng của Phong Bính Thần đều không chê vào đâu được. Trái tim thiếu nữ của cô ta cũng có chút xôn xang, bỗng nhiên nhìn thấy Phong Bính Thần tay trong tay với một cô gái, thật sự là có chút bị đả kích, sửng người một lúc lâu mới lấy lại bình tĩnh, gượng cười chào hỏi họ, nhưng mắt thì nhìn chằm chằm về phía Thuần Khiết và hỏi: “Cô gái này là?”.

Phong Bính Thần mỉm cười và nói: “Bạn gái anh, họ Chân”.

Thuần Khiết đã đoán trước được câu trả lời này. Mặc dù gượng ngừng nhưng cũng chỉ có thể mỉm cười. Nếu đã cùng anh đến dự hôn lễ của em gái anh, nếu nói cả hai chỉ là bạn bè bình thường thì cũng thật giả tạo. Vì thế cho dù anh nói gì, cô cũng chỉ có thể mỉm cười đồng ý.

Sau khi suy đoán của mình được chứng thực, Đường Minh Tuyên cười gượng gạo hơn, nhìn cô với vẻ mặt rất khó diễn tả.

Tống Ngải Lâm cũng tươi cười chào hỏi họ. Cô ta rất hiểu cảm giác của cô em họ lúc này nên tỏ ra khá đồng cảm, không muốn nhìn thấy em mình mất bình tĩnh nên kiếm cớ kéo cô ta đi.

Thuần Khiết nhìn theo họ. Đường Minh Tuyên rất xinh đẹp, da trắng nõn nà, trên người là bộ váy đắt tiền màu lan tím, mái tóc dài vấn cao, trông vô cùng đáng yêu. Cô ta lại là tiểu thư danh giá, quả thực rất xứng đôi với Phong Bình Thần.

Phong Bình Thần hướng mắt nhìn theo ánh mắt cô, không khỏi bật cười: “Sao, em cũng có hứng thú với cô ta?”.

Thuần Khiết nói: “Em có hứng thú với tất cả những người có thể trở thành tình địch của mình, cho dù là nam hay nữ”.

Phong Bình Thần cười lớn.

Trong đám khách mời lại có người nhìn về phía họ. Anh vốn luôn là người nổi bật, đã quen với việc bị người khác chú ý tới, vì thế tỏ ra như không có chuyện gì. Nhưng Thuần Khiết thì ngược lại, cô không giỏi giao thiệp, trước ánh mắt dò hỏi, hiếu kì, suy đoán của mọi người, cô mỉm cười và mỉm cười. Tệ hơn là ngoài Phong Bình Thần, cô không có một người quen nào. Cho dù biết vài người nhưng cũng chỉ là thông qua báo chí. Buổi tối này sẽ dài như thế nào không cần nghĩ cũng đoán được.

Bữa tiệc bắt đầu lúc tám giờ, toàn bộ khách mời dùng bữa trên chiếc bàn dài trong vườn hoa. Không khí của buổi tiệc vô cùng ấm cúng, lãng mạn với ánh đèn lung linh, với tiệc champagne, với tiếng nhạc vui tai. Đôi trai tài gái sắc nâng li cảm ơn mọi người.

Thuần Khiết và Phong Bình Thần được sắp xếp ở vị trí gần cô dâu chú rể nhất. Cô biết Phong Bình Thần đã lâu, nhưng trước đó chỉ có thể nhìn thấy ảnh cô ấy trên tạp chí thời trang hay các báo tin tức. Tối nay có cơ hội được gặp mặt, trong lòng thầm thán phục vẻ đẹp trời phú của cô ấy. Đúng là một đại mỹ nhân khiến người ta phải ghen tị, còn hơn cả superstar.

Phong Bình Thần cũng rất tò mò về bạn gái của anh trai. Nhưng hôm nay cô là nhân vật chính, phải chào hỏi rất nhiều người nên không thể nhìn kĩ được. Lúc này mới được ngồi xuống ngắm nghía thật kĩ. Tướng mạo không phải là loại khiến người ta phải thốt lên kinh ngạc, không giống với những cô bạn gái lung linh tỏa sáng trước đây của Bình Thần. Nhưng lại có một vẻ kín đáo, khó nắm bắt. Khi bắt gặp ánh mắt của cô liền mỉm cười. Nụ cười dịu dàng, thân thiện nhưng dường như trong đôi mắt lại có một lớp băng vô hình, có thể phản chiếu lại ánh mắt dò hỏi của người khác. Điều đó khiến cô ta có một sức hút lạnh lùng hoặc là thách thức – ờ không, hai từ này không chính xác lắm. Nói tóm lại là một sức hút đặc biệt. Nếu cô là một người đàn ông, e là cũng bị cuốn hút. Nghĩ đến đây, Phong Bình Thần không kìm được mỉm cười.

Thuần Khiết có thể cảm nhận được ánh mắt của cô ấy nhưng vờ như không biết, cố gắng tỏ ra bình tĩnh. Cô biết rằng sự quan sát đó là chuyện thường tình. Nếu đã đến đây rồi thì phải chấp nhận sự “săm soi” của người khác, mặc dù trong lòng chưa thể quen được. Trên thực tế, cô có một sự “bài xích” thuộc về bản năng khi bắt đầu một mối quan hệ xã giao phức tạp.

Nói một cách nghiêm khắc thì đây cũng chính là lí do mà cô thất bại trong cuộc tình trước. Bố mẹ của Trác Việt chỉ nghĩ rằng hoàn cảnh của cô không được tốt lắm, gia đình bình thường nhưng không có nghĩa là không có một chút cơ hội nào. Có điều cô không hề nỗ lực mà đã tuyên bố từ bỏ. Bản thân cô đã tự rút lui trước.

Cô biết sự khác biệt giữa tình yêu và hôn nhân. Yêu là chuyện của hai người nhưng hôn nhân thì không phải. Hôn nhân là chuyện của hai gia đình, là một mối quan hệ đan xen phức tạp.

Gia đình cô rất phức tạp. Cô không muốn để người khác biết.

Đúng vậy, cô khao khát có được tình yêu, khao khát yêu một người nào đó, có một mối quan hệ đơn giản, thuần khiết. Nhưng chưa bao giờ khao khát hôn nhân, thậm chí không định có con. Cô không biết mình có thể trở thành một người mẹ tốt được không. Bản thân cô là một đứa trẻ bị bỏ rơi, bị tổn thương. Cô cũng biết rằng những người đã từng bị tổn thương rất nguy hiểm. Họ rất biết bảo vệ mình. Cô không dám đảm bảo rằng chắc chắn mình sẽ không trút những tổn thương mà mình đã phải chịu đựng lên con cái.

Cô cho rằng những cuộc hôn nhân thành công nhất trên đời này đều được xây dựng từ những lời nói dối. Mỗi khi nhìn thấy hôn lễ của người khác, cô đều có một nỗi buồn u ám. Hôm nay cũng vậy. Cô nghĩ: với hai vị thiếu gia tiểu thư lớn lên trong nhung lụa, không biết nỗi khổ cực trong nhân gian này, hôn nhân sẽ là khởi điểm của những khổ não và trở ngại mà họ phải gánh chịu. Cô thật sự rất muốn gửi tới họ những lời chúc phúc vô hạn, hi vọng sau này họ không...

“Sao thế?”. Bỗng nhiên Phong Bính Thần khẽ huých vào tay cô. Cô cầm dao đĩa một lúc rất lâu mà không lấy thức ăn khiến anh chú ý: “Đồ ăn không hợp khẩu vị sao?”.

Thuần Khiết bỗng bừng tỉnh, mỉm cười và nói: “Rất ngon, em muốn từ từ thưởng thức...”.

Phong Bính Thần biết cô nói dối, mỉm cười lắc đầu, không muốn dò hỏi.

Suốt cả buổi tối cô chỉ im lặng, chỉ nói vài câu khiến anh không khỏi tự trách mình, nghĩ rằng mình không nên đưa cô đến dự tiệc, rõ ràng là bắt cô phải chịu khổ. Vì thế bữa tiệc kết thúc chưa được bao lâu anh liền nói vài lời với em gái rồi đưa cô về.

Thuần Khiết như trút được gánh nặng, vô cùng cảm ơn anh.

Cô vốn không giỏi giao tiếp. Giao thiệp với những người trong tầng lớp thượng lưu cần phải chú ý đến rất nhiều thứ. Họ giống như một tấm gương, có thể phản chiếu những thiếu sót của mình, thậm chí sẽ gây ra tâm lí mất thăng bằng.

Sáng hôm sau, Phong Bính Thần quay về nhà họ Đường, còn vài chuyện lật vật cần xử lí.

Thuần Khiết tiễn anh rồi tiếp tục lăn ra ngủ. Đang ngủ thì bị chuông điện thoại đánh thức. Người gọi điện là Lisa, bảo cô lập tức lên mạng, có tin vô cùng chấn động. Nghĩ đến tính cách dễ kích động của cô bạn thân, chỉ vì một chuyện nhỏ nhặt mà cũng có thể khiến cô ấy “shock”, Thuần Khiết tỏ ra nghi ngờ trước những lời nói của cô ấy, mơ hồ đáp lại một tiếng rồi cúp máy, ngủ tiếp. Đến tận khi có nhu cầu sinh lí cô mới bò vào nhà vệ sinh, nhân tiện rửa mặt, lúc ấy mới tỉnh táo.

Nhớ tới cuộc điện thoại của Lisa, cô liền bật máy tính rồi vào bếp rót một cốc nước, nhân tiện cho chim tương tự ăn, ngắm nhìn mặt trời bên ngoài cửa sổ, chắc là đã quá mười hai giờ.

Khi cô quay lại trước bàn máy tính thì trên màn hình đã có mấy cửa sổ chat. Ngạc nhiên hơn là tất cả đều cùng chung một nội dung, đó là địa chỉ đường link của một trang web, yêu cầu cô lập tức vào xem.

Cô mở ra thì thấy tin hot trên một diễn đàn nổi tiếng trong nước.

Người đăng tin tự xưng mình có thư tình của Tiêu Úc Sơn, nói là bên trong vẻ ngoài lạnh lùng của anh là một trái tim đa sầu đa cảm, thư tình rất mặn nồng blah blah... Qua những dòng chữ ngầm muốn nói mình chính là người tình của Tiêu Úc Sơn. Bạn đọc comment nói rằng người đăng tin có vấn đề, mắc chứng ảo tưởng, mơ giữa ban ngày, vô liêm sỉ, bitch...

Thời gian đăng tin là bảy giờ năm mươi tư phút tối qua. Hai trang đầu chủ yếu là những lời comment chửi bới, chế giễu. Đến mười giờ tối, bỗng nhiên tình thế đảo ngược, người đăng tin đăng ảnh, nói là bức thư do chính tay Tiêu Úc Sơn viết.

Bức ảnh đó không đầu không cuối, cắt hai dòng trong bức thư. Nhưng theo giám định của các fan lâu năm thì quả thực rất giống bút tích của Tiêu Úc Sơn. Cũng có một số bạn nghi ngờ là ngụy tạo. Sự việc vẫn còn tồn tại nhiều nghi ngờ, rất đông fan bắt đầu công kích và chửi bới điên cuồng.

Có những người điên cuồng thì sẽ có những người thông minh, tỉnh táo. Họ cho rằng đây là dựng chuyện, tung tin đồn nhảm, nhắc nhở các fan nhất định không được mắc lừa.

Sau đó thông tin này gây sốt với tốc độ chóng mặt. Những người nhiệt tình, nhiều chuyện tích cực share thông tin khiến fan của Tiêu Úc Sơn âm âm kéo đến, cũng có không ít người ghé qua, chỉ trong một đêm mà lượt truy cập lên đến hàng triệu người. Đến sáng hôm nay, các trang giải trí lớn đều đăng thông tin này. Có phóng viên gọi điện cho ông bầu của Tiêu Úc Sơn, đối phương bày tỏ chưa nhìn thấy nên không biết sự tình.

Nội dung của hai dòng chữ đó là: “Có thể con đường tương lai của chúng mình hoàn toàn khác nhau nhưng mình không muốn mất đi tin tức của cậu. Lần này, mình suy nghĩ rất lâu mới đưa ra quyết định. Mình nhớ cậu”.

Bức ảnh cắt đúng hai dòng này rồi dừng đột ngột, quả thực là rất kích thích người khác. Rốt cuộc đằng sau “mình nhớ cậu” là gì, mọi người tự “bổ sung”, độ sức tưởng tượng.

Thuần Khiết vừa nhìn thấy hai hàng chữ này là biết đó là bút tích của Tiêu Úc Sơn.

Bình tĩnh một chút, cô lập tức cảm thấy bên trong có nhiều uẩn khúc. Thời gian đăng tin trùng khớp với thời gian cô hỏi về bức thư. Thật là quái lạ!

Lẽ nào là do Chân Văn Tây làm sao?

Vừa nghĩ đến điều này cô đã thấy tức giận không thể tha thứ được. Nhưng cô cố gắng bình tĩnh, lấy điện thoại gọi về nhà.

Vẫn là Chân Dục Phi nghe máy. Nghe thấy giọng nói của cô, cậu ta tưởng là chuyện bức thư nên liền nói: “À, chuyện của chị, em hỏi Văn Tây rồi. Chị ấy nói sẽ tìm xem, không biết chị ấy có tìm thấy không. Chị ấy...”.

“Không sao, em bảo nó ra nghe điện”. Thuần Khiết ngắt lời cậu.

“Chị ấy vừa đi ra ngoài, cả buổi sáng nghe rất nhiều cuộc điện thoại, chắc là có chuyện gì đó”.

“Số điện thoại của nó là bao nhiêu?”.

“Em lưu trong máy rồi. Chị chờ chút, để em tìm...”.

Thuần Khiết thầm dặn mình phải bình tĩnh, bình tĩnh, trước tiên phải làm rõ tình hình, không được đổ oan cho cô ta. Nhưng cô nóng lòng, cầm điện thoại đi đi lại lại trong phòng, lại hỏi một câu: “Nó đi đâu rồi?”.

“Không rõ, em loáng thoáng nghe thấy hai câu, hình như là ông bầu tìm chị ấy...”.

“Ông bầu gì?”. Thuần Khiết không kìm được cao giọng nói.

“Ba tháng trước chị ấy kí hợp đồng với một công ti điện ảnh, nói là muốn nâng đỡ chị ấy”. Dực Phi không nhận ra giọng nói của cô có gì bất thường, vẫn nói tin vui của Văn Tây cho cô nghe.

Nghe thấy những lời này, Thuần Khiết thấy lòng nguội lạnh. Xem ra tin này có liên quan đến cô ta.

Cô lại ngắt lời cậu: “Cho chị số của nó”.

Thế là Dực Phi đưa số điện thoại cho cô. Cô lấy được số điện thoại, lập tức ấn nút gọi nhưng không ai nghe.

Cô gọi liên tiếp ba cuộc nhưng không ai nghe. Gọi thêm lần nữa thì ngoài vùng phủ sóng, vốn dĩ vẫn chưa chắc chắn một trăm phần trăm nhưng phản ứng của Văn Tây đồng nghĩa với việc chứng thực chuyện này.

Xảy ra chuyện như thế này, cô còn mặt mũi nào mà gặp lại Tiêu Úc Sơn? Cô sẽ xấu hổ đến chết mất, cố gắng lắm mới làm cho mình bình tĩnh lại được, cô suy nghĩ một lúc rồi bắt đầu gọi điện cho Tiêu Úc Sơn.

Nào ngờ anh cũng tắt máy.

Cô lập tức gọi điện thoại hỏi về chuyến bay đến thành phố T trong ngày hôm đó, hỏi rất nhiều công ti hàng không, khó khăn lắm mới đặt được một vé vào hơn năm giờ chiều, vội vàng thu dọn hai bộ quần áo rồi đi ra ngoài bắt một chiếc taxi, phóng thẳng đến sân bay.

Sau gần hai tiếng trên máy bay, về đến nhà cũng là giờ ăn tối.

Ông chủ của nhà họ Chân không có nhà, bà chủ Hứa Lam và hai đứa con đang ăn cơm. Nhìn các món ăn trên bàn có thể thấy bữa ăn đã sắp kết thúc.

Văn Tây đang vui sướng nói cho mẹ nghe về viễn cảnh tương lai tươi đẹp, nghĩ rằng mình sắp hot rồi, sau đó sẽ không ngừng nhận được lời mời phỏng vấn, xe sang đưa đón, được mọi người chú ý, hàng vạn fan vây quanh, đẹp tới nỗi muốn bay lên. Nhưng sự xuất hiện đột ngột của Thuần Khiết đã dội nước lạnh vào ước mơ rực lửa của cô ta. Cô về nhanh như vậy khiến cô ta có chút trở tay không kịp. Hứa Lam cũng thấy ngạc nhiên, tưởng rằng cô về để xem mặt nên nhiệt tình đón tiếp.

“Ăn tối chưa?”.

“Ăn trên máy bay rồi ạ”.

“Sao không gọi điện về trước thông báo một tiếng để dì bảo tài xế ra sân bay đón con”.

“Không sao, dù sao thì cũng không xa ạ”.

“Ngồi xuống đây, ăn thêm chút nữa nhé”.

“Không cần đâu”. Thuần Khiết cười nhạt rồi nói: “Con muốn nói chuyện với Văn Tây”.

Cuối cùng Hứa Lam cũng thấy có gì đó bất thường, quay sang nhìn con gái rồi lại quay sang hỏi cô: “Sao thế, hai đứa có chuyện gì sao?”.

Văn Tây vội vàng tranh nói trước: “Một chút chuyện nhỏ”. Sau đó đứng dậy nói với Thuần Khiết: “Vào phòng em nói chuyện nhé”.

Thuần Khiết đặt hành lí xuống, cùng cô ta vào phòng, nhân tiện đóng cửa phòng.

Hai người đứng trong phòng nhìn nhau, giằng co một hồi lâu, Văn Tây tự biết mình làm sai nên tự nhận thua trước, không dám nhìn ánh mắt sắc bén của cô: “Chị ngồi đi”.

Thuần Khiết lạnh lùng đi thẳng vào vấn đề: “Đưa thư cho chị”.

Văn Tây không thể phủ nhận, đành phải nói: “Thư không ở trong tay em”.

“Ở đâu?”

“Bị ông bầu của em lấy đi rồi”.

Thuần Khiết tức đỏ mặt. Trên máy bay cô đã nghĩ tất cả những hậu quả xấu nhất mà mình có thể nghĩ được. Nhưng khi nghe thấy những lời này vẫn không kìm được sôi máu, không thể bình tĩnh được.

Cô hít một hơi thật sâu rồi nói: “Gọi điện thoại cho ông ta, bảo ông ta lập tức mang tới”.

“Muộn thế này rồi, ngày mai rồi nói”.

“Gọi điện thoại cho ông ta, ngay lập tức”.

Trước giọng nói gay gắt của cô, Văn Tây đành phải lấy điện thoại ra gọi cho ông bầu của mình.

Không biết rốt cuộc vì mục đích gì mà đối phương nghĩ rằng thư tình của Tiêu Úc Sơn nên nằm trong tay mình. Ông ta lấy lí do mình đã tạo nên thanh

thể từ tin đồn kia nên kiên quyết muốn nắm toàn bộ tình hình, cho rằng lúc này Văn Tây không nên gây thêm chuyện. Trong điện thoại ông ta vừa dỗ dành vừa uy hiếp, Văn Tây không phải là đối thủ của ông ta, dăm ba câu đã bị đánh bại, nhìn Thuần Khiết với ánh mắt yếu ớt.

Thuần Khiết giành lấy chiếc điện thoại trên tay cô ta, lạnh lùng nói: “Tôi là Chân Thuần Khiết. Hành vi của ông đã xâm phạm đến sự riêng tư của tôi, hi vọng ông lập tức trả lại thư”.

Nói xong cô cúp máy. Cô không biết rốt cuộc bức thư ấy viết những gì, vì thế không tiện nói gay gắt quá, tránh để đối phương công khai nội dung bức thư, không có lợi cho Tiêu Úc Sơn.

Cô im lặng một lúc rồi trả điện thoại cho Văn Tây: “Vì sao hồi ấy em không đưa thư cho chị?”

Văn Tây ngồi xuống giường, bĩu môi nói: “Lúc ấy chị không ở nhà, em tiện tay vứt vào hộp, đợi đến khi chị về thì em đã quên sạch rồi”.

Thuần Khiết nghe vậy, quả thực không biết nên phản ứng thế nào. Một lúc sau lại nói: “Thư thuộc về quyền riêng tư của chị, sao em có thể tùy tiện đăng lên mạng?”

Văn Tây tự biết đuối lí, phụng phịu nói: “Vốn dĩ nghĩ sẽ làm như thế. Nhưng anh ta là Tiêu Úc Sơn, em không kiềm chế được nói với công ty. Họ nghĩ rằng đây là cơ hội tốt, vì thế...”.

Thuần Khiết không còn gì để nói, vô cùng tuyệt vọng về IQ của cô ta.

Văn Tây thấy cô không nói gì, bỗng nhiên thay đổi ngữ điệu, van nài cô: “Chị ơi, chúng ta là người một nhà, chị giúp em lần này đi. Chuyện này sẽ không ảnh hưởng gì đến chị. Được Tiêu Úc Sơn thích đâu phải là chuyện gì đáng xấu hổ, nếu là em, em sẽ xúc động đến phát khóc...”.

Thuần Khiết hỏi lại: “Thư gửi cho chị, liên quan gì đến em?”.

“Chỉ cần tạm thời chị không lộ diện thì sẽ không ai biết...”.

“Lẽ nào Tiêu Úc Sơn không biết?”.

“Nếu anh ta phản hồi lại thì em thật sự nổi tiếng rồi. Đến lúc ấy chị muốn nói gì cũng không sao...’.

“Xem ra em đã tính trước cả rồi?”.

“Đều là ý của công ti, em kí hợp đồng rồi, phải phối hợp với họ”.

“Em không nghĩ đến cảm nhận của người khác sao?”

“Dù sao thì chị và Tiêu Ưc Sơn cũng không thể nữa rồi. Sự việc đã qua lâu như vậy, có lẽ anh ta không hề nhớ tới có một người như chị nữa...”

Thuần Khiết lại một lần nữa không còn gì để nói.

“Thực ra hai bức thư ấy cũng không viết gì, chỉ là vài chuyện lật vặt. Bức thư thứ hai thì càng ngắn gọn, hỏi chị đang bận gì? Vì sao không viết thư lại?”

“Thật sự không có gì khác?”

“Không, thực ra anh ta cũng không viết gì sên lăm. Trên mạng bọn em cố tình nói khoa trương một chút”.

Thuần Khiết nghe vậy, không khỏi chìm vào im lặng.

Lúc ở trên máy bay, cô không ngừng tưởng tượng về nội dung bức thư. Vì bị tin đồn kia dẫn dắt mà còn tưởng là có những lời nồng nàn da diết. Bây giờ thì thở phào nhẹ nhõm. Một Tiêu Ưc Sơn vừa ngạo mạn vừa lạnh lùng như vậy, quả thực không thể nói được những lời tình cảm. Anh có thể chủ động viết thư cho cô đã là nể mặt lắm rồi. Dĩ nhiên trong lòng cũng thấy có chút nuối tiếc. Anh ngang bướng như vậy, khó gần như vậy, cô thật không thể tưởng tượng được anh viết thư tình sẽ dùng những lời lẽ như thế nào.

Văn Tây thấy cô không nói gì nên nói tiếp: “Ông bầu nói với em đã có không ít phóng viên muốn phỏng vấn. Nhưng công ti nghĩ rằng vẫn chưa phải lúc, nên làm cho thần bí hơn nữa, thử thách sự tò mò của công chúng. Tin rằng không lâu nữa em sẽ nổi tiếng”.

Nghe thấy những lời này, Thuần Khiết thấy thương hại cô ta. Nể tình cùng một người bố sinh ra, cô mở lòng từ bi nhắc nhở cô ta: “Em không nổi tiếng được đâu! Chị khuyên em sớm đổi nghề đi, đừng có mơ giấc mộng ngôi sao nữa!”.

Bỗng nhiên nghe thấy những lời này, Văn Tây không khỏi sững người.

Cô ta tự thấy mình xinh đẹp khác vời, từ nhỏ đã có sứ mệnh vĩ đại là phải chia sẻ vẻ đẹp của mình với người khác, nghe vậy dĩ nhiên rất tức giận, cười khẩy và nói: “Chị dựa vào cái gì mà nói như vậy? Sao chị biết em không thể nổi tiếng được?”

“Em tiết lộ việc riêng tư của người khác là đã để lại ấn tượng xấu về sự vô đạo đức với khán giả rồi, lại còn đắc tội với tất cả fan của Tiêu Ưc Sơn. Có phóng viên muốn phỏng vấn em chẳng qua chỉ là điếm nóng tạm thời, không ai coi một người như thế là thần tượng để mà tôn sùng”.

Văn Tây lại ngậy người một lúc, không giữ được bình tĩnh cao giọng nói: “Chị đang đố kị. Chị không muốn nhìn thấy em giỏi hơn chị. Chị xấu tính, từ nhỏ đã...”.

Thuần Khiết không thèm tranh cãi với cô ta. Xảy ra chuyện này, cô nghĩ rằng người mình thấy có lỗi nhất chính là Tiêu Úc Sơn, trước mắt chỉ hi vọng có thể giải quyết chuyện này một cách thỏa đáng. Cô cười và nói: “Vì sao chị phải đố kị với em? Chị đâu muốn làm ngôi sao! Chị thấy công ti mà em kí hợp đồng cũng chẳng ra gì, nghĩ ra cái cách tạo scandal ngu ngốc này. Đây cơ bản không phải là nâng đỡ em mà là hủy hoại em. Nếu em thông minh thì nhanh chóng phá hợp đồng với họ đi”.

Văn Tây vẫn già mồm cãi cổ: “Công ti nói sẽ sắp xếp phỏng vấn em...”.

Thuần Khiết cười khẩy: “Phỏng vấn cái gì?”.

Văn Tây há miệng mắc quai.

“Người khác muốn phỏng vấn em hoàn toàn là vì Tiêu Úc Sơn. Nhưng em biết về Tiêu Úc Sơn bao nhiêu? Em nói chuyện với anh ta chưa? Hai người là bạn học sao?”. Nói đến đây cô ngừng một lát cho cô ta suy nghĩ, sau đó mới nói tiếp: “Hai bức thư ấy mới là thứ có giá trị nhất, bởi vì nó đề cập đến sự riêng tư của người nổi tiếng, đăng tải trên báo lá cải, lượng tiêu thụ tăng lên mới có thể mang lại lợi ích. Nhưng ngay cả hai bức thư ấy em cũng đưa cho người khác, em bảo chị phải nói em có gì giỏi giang đây?”. Thuần Khiết lại ngừng một lát, quan sát vẻ mặt của cô ta rồi nói tiếp: “Ngày mai mang hai bức thư ấy về đây. Cho dù đối phương có nói ngon nói ngọt thế nào, nhất định phải mang thư về”.

Văn Tây không nói gì, một lúc sau mới nói: “Chị nói nhiều như vậy, thì ra là muốn đòi lại thư của mình”.

Thuần Khiết nhìn vào mắt cô ta và nói: “Không sai. Nhưng cũng là nghĩ cho em, đừng để người ta lợi dụng”.

Văn Tây bực tức nói: “Em biết rồi”.

Hai người thống nhất với nhau rồi mở cửa đi ra ngoài.

Hứa Lam và con trai đã ăn xong bữa tối, ngồi trên sofa ngoài phòng khách xem ti vi, thấy họ bước ra, cả hai đều nhìn họ với ánh mắt tò mò. Đặc biệt là Hứa Lam, bà ta biết rõ hai cô con gái của mình quyết không thể cùng chung tiếng nói, chắc chắn là đã xảy ra chuyện gì. Nhưng vì có Thuần Khiết ở đó nên không tiện hỏi, liền đưa cốc trà đã pha rồi nói: “Uống nước đi”.

Thuần Khiết gật đầu cảm ơn, ngồi xuống sofa uống trà. Hứa Lam lại nhớ ra trong tủ lạnh còn có nửa quả dưa hấu, vội bảo con trai bung ra cho cô ăn, lời nói

hành động toát lên vẻ nhiệt tình vụng về, xa lạ, cứ như là bỗng nhiên không biết cách đối nhân xử thế vậy.

Thuần Khiết nhìn mà thấy khó chịu thay cho bà ta. Cô uống nửa cốc trà rồi nói: “Con về phòng đây”.

Nghe thấy câu ấy, Hứa Lam lại khó xử: “Con không ở nhà, phòng cứ để không. Tháng trước anh họ của Dục Phi tốt nghiệp đại học, đến công ti giúp việc, tạm thời ở nhờ trong nhà...”.

Nghe vậy Thuần Khiết không khỏi tức giận nhưng không để lộ ra mặt.

Anh họ của Dục Phi tên là Hứa Tiểu Thần. Năm mươi hai mươi ba tuổi, cứ mỗi dịp nghỉ hè là lại coi đây là nhà của mình, muốn làm gì thì làm. Hồi ấy cô rất ghét hẳn. Bây giờ chắc chắn là tốt nghiệp xong không tìm được việc, bám riết lấy công ti của bố, còn nói cái gì mà giúp việc cho công ti. Người họ Hứa nhà họ vào công ti giúp việc đã đủ nhiều rồi, bây giờ ngay cả phòng ngủ của cô cũng chiếm luôn, đúng là không thể chấp nhận được. Phong cách hành sự của nhà đó khiến người ta không thể nhẫn nhịn được. Thật sự cô muốn lao vào phòng ném đồ của hắn ra ngoài.

Hứa Lam thấy cô không nói gì, lại nói: “Hôm nay là cuối tuần, nó cùng bạn bè đi chơi rồi, không ở nhà. Nếu nó về thì bảo nó ở cùng Dục Phi, con ở phòng của nó, thay ga trải giường...”.

“Không cần phiền phức đâu!”. Thuần Khiết ngắt lời bà ta.

Hứa Lam càng khó xử, gượng cười nói: “Vậy con ngủ ở phòng Tiểu Tây vậy. Tiểu Tây ngủ cùng dì. Bố con đi công tác rồi, ngày mai mới về...”.

Văn Tây không vui, vội tiếp lời: “Thế thì hai người ngủ cùng luôn đi”.

Hứa Lam đã rất khó xử rồi, nghe thấy con gái nói vậy, chỉ muốn cho nó hai cái bạt tai, nhìn con gái với ánh mắt vô cùng “dữ tợn”. Văn Tây ý thức được mình đã nói sai, lại nói: “Hay là con và mẹ ngủ cùng nhau, để chị ấy ngủ phòng của bố mẹ, chẳng phải cũng thế cả sao?”.

Câu này cũng chẳng thông minh hơn là bao, Hứa Lam vẫn muốn bạt tai cô ta.

Bỗng nhiên Thuần Khiết bật cười. Nỗi giận dữ trong lòng cô lúc này đã biến thành nỗi bi ai. Cô nhận ra căn nhà này đã hoàn toàn không có vị trí của mình. Cô đã trở thành người ngoài.

Cô đứng dậy, cố gắng giữ nụ cười: “Không cần phiền phức đâu. Trước khi về con đã đặt khách sạn rồi. Vì muốn nói chút chuyện với Văn Tây nên đến đây trước”.

Hứa Lam đang vô cùng khó xử, thấy cô nói vậy cũng thuận theo: “Vậy ngày mai con về ăn cơm nhé. Ồ thêm hai ngày, nhân tiện gặp mặt anh chàng kia. Điều kiện của cậu ta rất tốt...”.

Thuần Khiết thấy bà ta lại nhắc tới chuyện ấy, liền từ chối với thái độ kiên quyết: “Con có bạn trai rồi”.

“Thế thì có sao đâu, cứ gặp đi, không biết chừng cậu ta tốt hơn thì sao, phải tung lưới khắp nơi để bắt cá...”. Có lẽ bà ta nghĩ rằng câu cuối cùng rất hài hước nên bật cười ha hả.

Đợi bà ta cười xong, Thuần Khiết mới nói: “Cảm ơn dì Lam đã lo cho con. Nhưng con nghĩ rằng không cần thiết!”. Ngừng một lát, cô không kìm được nói thêm một câu: “Con nghĩ trên thế giới này có lẽ sẽ không tìm được người đàn ông nào điều kiện tốt hơn bạn trai của con”.

Nghe thấy câu nói này, tất cả bọn họ đều sững sờ. Hai giây sau, họ lại cùng bật cười. Văn Tây cười tươi nhất: “Người đàn ông tốt như vậy, sao chị không dẫn về cho mọi người xem mặt?”.

Thuần Khiết không thèm nói chuyện với cô ta, nhìn chăm chăm vào cô ta, ý muốn nhắc cô ta đừng quên chuyện chính. Sau đó quay sang gật đầu với Hứa Lam và nói: “Con đi đây”.

Hứa Lam tiễn cô ra cửa, ân cần đưa cô xuống dưới. Trên đường đi lại giải thích về chuyện phòng ngủ, nói là Tiểu Thần đang tìm nhà, mấy hôm nữa sẽ dọn đi. Cuối cùng ép Thuần Khiết buộc phải nói hai câu khách sáo: “Không sao, dù sao thì căn phòng đó cũng để không, cứ để anh ta ở tiếp đi, đừng dọn nữa”.

Hứa Lam cũng có ý đó. Cô quanh năm không ở nhà nhưng lại để cho cô một phòng trống, vậy là đã lãng phí rồi. Lại còn bắt cháu của mình bỏ tiền ra ngoài thuê phòng ở, thế lại càng lãng phí. Bây giờ cháu trai lại làm việc trong công ty nhà mình, khoản chi tiêu này sau này chẳng phải tính vào tiền lương sao, chi bằng cứ sống ở nhà, dù sao cũng là người một nhà mà. Bà ta tự nhận mình là người rất biết tính toán chi li, biết cách lo liệu cho gia đình. Cách sắp xếp này là thỏa đáng nhất. Dù sao cũng là người một nhà mà.